rikkunud, ja et ta koggoni ühhe teise kolilapse kukrust 30 kopp. hõbberahha warrastanud. Agga, mis wastust emma andis! Kül ta jättab aega mõda kurjad könned mahha; teised kolilapsed wist temma wallejuttudest ennam nimmetanud, kui tõssi on; aga rutud tahhan maksta, need 30 kopp. ka, kui poeg neid tõeste on warrastanud. Kolipiddajat weel maenitses, et ärgo olgo wägga walli nisugguse nore poisi wasto; wimaks lissas jälle jure: Ta on alles laps! — Ei mitte kaua aega pärrast sedda olli Hinrik keikide kannatust ärratütand; sest, ehk ta kül alles laps olli, siis ta teggi ommeti paljo ennam pahha, waewas teisi innimessi ennam, ja teggi ennast üllepea alwemaks keikide melest, kui ükski mu teine kolipois. Heideti tedda sepärrast sealt kolist wälja ja sadeti emma jure taggasi, kes ei wibind keik süüd kolipiddaja, kui waljo süddamega mehhe peale, lükkades. Kuida ta, ütles emma, sedda hakkas lootma, et lapsel ühtegi wallatust ei pea ollema? Olgo ta ehk ka wähhä wallato olnud, mis siis muud: ta on alles laps!

Aega mõda sai Hinrik ühhe kaupmehhe jure poepoisiks; agga mis õppipois ta olli, Jummal parrako! Perremees olli pehmike, egga joudnud tedda tallitseda; sellepärrast ta ka temmaga peagi ärratüddines, egga emmagi nüüd ennam julgend omma endist wabbandamist suhho wõtta: ta on alles laps! Hinrik seal ei hoidnud omma kässi sallaja noppimast ja warrastamast, egga omma keelt walletamast ja teisi teotamast; ta heitis teiste ülleannetumatte kilda; ning enne kui pool õppimisse aeg otsa olli löppend, heideti tedda wangi, sest et ta perremehhe laeka lukkust olli lahti murdnud, ja sealt rahha olli warrastanud. Emma sõitles tedda nüüd kül temma nurjatumatte kombette pärrast, agga perremeest ka, et tedda polle surema holega omma silma warjo al piddanud; agga se ei tulnud emma melegi, et temmal ennesel nisamma paljo süüd olli, kui Hinrikil ja perremehhel. — Hinrik se kord peäsis awwalikko nuhtlusse alt lahti, agga jäi nüüd õiete omma emmale waewaks ja koormaks; sest er ükski tedda ennam tahtnud omma õppetusse alla ehk omma tenistusse wõtta. Emma piddi temmale allati rahha andma, mis ta kurja seltsilistega ärraprassis; ta piddi tedda hulga rahhaga wäetenistusest lahti lunnastama, kuhho ta ennast olli joobnust peast ärramünud; mitto kord piddi temma wõllad maksma ja sedda kahjo ärratassuma, mis poeg olli koerusse pärrast teinud. Nenda emma sattus isse sure waesusse sisse, ja kaebas kibbedaste omma tännamatta poia peale, ilma ommeti m rkamatta, et se keik temma kaswatamisse sü olli. Sest, siis kui Hinrikut ikka selle rummala wabbandamissega olli wabbandanud: temma on alles laps!